

VỘI HỒ MÙA ĐÔNG

*Viết cho người trong cuộc...
Trương TH Phạm Hồng Thái.*

Những chuỗi ngày sống ở Pleiku, những tháng năm cắp đèn trường. Tuổi học trò với bao mơ mộng thoáng đến, chợt đi. Thời tiết nơi đây se se lạnh, sương xuống thấp gần mặt đất, tạo cho Pleiku mang một dáng yên bình. Đa số những người sống ở đây mang một vẻ lãng tử, để rồi những ai đã từng ra đi, rời xa chốn này mà không một lần thôn thức, nhớ nhung.

Trở về miền Trung gần nhánh sông Thu Bồn. Những lúc buồn tôi thường ra sông ngắm nhìn con nước xuôi dòng để vui đi nỗi nhớ. Rời Pleiku âm thầm lặng lẽ, không lời từ giã bạn bè, thầy cô. Nỗi nhớ cứ trào dâng không cung bậc: Nhớ đường xưa, lối cũ, nhớ những lúc em tan trường về..... Vẫn tiếp tục đến trường như bao lần trước. Gặp thầy cô mới, bạn bè mới để rồi trong tôi vẫn không nguôi thương nhớ. Nhớ trường PleiMe, nhớ bạn bè cũ, và nhớ anh hơn thế nữa kia. Nhớ lần đầu tiên vào ngày hè mình gặp nhau tại võ đường Quang Trung, rời Thu đến mình từ giã nơi này. Anh trở về với trường cũ và em cũng thế. Mỗi ngày đến trường anh đi ngang qua nhà em, những lúc nghỉ tiết cuối anh đến trước sân nhà em đá bóng. Thời gian trôi, điệp khúc vẫn lặp lại, và chúng mình đã đi vào cõi lòng nhau. Một ngày học hè nghỉ hai tiết cuối, anh ghé đến đón em đưa đi thăm thắng cảnh Biển Hồ bằng xe máy. Từ trên cao đổ dốc xuống cạnh mặt hồ. Lúc đó ngồi phía sau em khiếp sợ mà không dám vịn tay vào anh, để rồi khi trở về lên khỏi dốc em mới hoàn hồn. Nếu hôm đó rủi xe đứt thắng chắc chúng mình bỏ mạng còn đâu hôm nay ngồi nhớ lại những gì. Chưa lần nào chúng mình cúp cua bỏ học để đi chơi anh nhỉ dù rằng đó là lẽ thường tình của tuổi học trò. Mùa Đông về, ngày lễ Giáng Sinh đến, em cùng gia đình đi nhà thờ Quân Đội. Từng dòng người chen lấn để được vào bên trong, em đã bị rớt lại bên ngoài, thôi còn cách phải ghé qua anh, may mà lúc đó anh vẫn còn ở nhà, ngõ ngang quá phải không anh khi không hẹn. Bọn mình trở lại nhà thờ, vẫn không vào được bên trong. Rồi anh dìu em đi từ đường Hai Bà Trưng đến Quang Trung xuống Diệp Kính băng qua Hùng Vương về lại chốn cũ. Thôi về đi anh kéo gia đình chờ, anh lấy xe máy đưa em về. Đường Phan Đình Phùng dài hun hút, nhà thưa, vắng bóng người. Đến nơi rồi anh không chịu trở về mà đứng lại. Thời tiết càng lạnh hơn khi đêm về khuya, cả hai đều không mặc áo ấm. Sau này anh nói với em rằng : tôi hôm đó anh có ôm lén em rồi vội thả tay ra, em thì không nhớ, liệu thời tiết lạnh cóng người như thế anh có đủ can đảm buông tay. Sau đêm hôm đó em bị gia đình đưa vào tầm

theo dõi, nhắc nhở con gái có nhang sắc phải đề phòng các gã đàn ông, và em cảm thấy ngạt thở. Thật oan cho chúng mình, anh chưa nắm tay, hôn em dù chỉ một lần. Bị gia đình ngăn cấm thôi đành chịu, để rồi nhớ anh đợi lúc tan trường nhìn anh đi qua, còn anh nói rằng nhớ em đêm đến anh lấy xe máy lướt ngang qua nhà. Lúc đó nhà đóng cửa, em đã ngồi vào bàn học, còn gì để anh vui nỗi nhớ. Em đã gửi đến anh bao nhiêu lá thư qua người bạn cùng lớp của anh, không biết anh có nhận được hay không mà chẳng thấy hồi âm, để rồi từ dạo đó chúng mình mất liên lạc với nhau.

Em trở về miền Trung mang theo tình yêu và nỗi nhớ. Nhớ Pleiku nơi chắt chùng bao kỷ niệm của tuổi học trò, và cuộc tình đầu âm thầm đứt đoạn không một nguyên nhân. Nhớ lúc đi diễu hành trở về cuối đường Trịnh Minh Thế trước Tuyên Úy Phật Giao, từ đâu anh xuất hiện bám máy chụp hình. Tường chỉ đùa cợt cho vui, ai ngờ vài ngày sau anh gửi đến một tấm hình : tóc bơ phờ, áo dài tung bay theo gió. Đúng là cậu con trai tinh nghịch nổi tiếng, thế mà có người thầm nhớ phải đợi lúc tan trường nhìn dáng ai đi qua. Yêu anh với mái tóc hoe vàng bởi nắng gió, và những gì Thượng Đế ban cho. Ngày xưa khi chưa quen anh, em cứ ngỡ tình yêu đẹp đứng một góc nào đó trên thiên đường, tình yêu đẹp hiếm có ở trần gian. Thế nhưng giờ đây em vẫn cho rằng cuộc tình đầu của chúng mình vẫn đẹp và trong sáng. Ba năm sau tôi trở lại Pleiku khi cuộc chiến tranh kết thúc, ghé lại đường Tăng Bạt Hổ ngày nào. Cảnh vật thay đổi, anh đã chuyển nơi ở khác, lần mãi mới tìm gặp anh vào một buổi chiều mưa tầm tã và chúng mình không nói được gì. Trời tạnh mưa anh đưa em về vẫn con đường cũ Hai Bà Trưng để về chợ Nhỏ. Gặp lại lần này anh có vẻ khác xưa, trầm tư chẳng nói gì suốt cả đoạn đường. Sau đó em trở về lại Đà Nẵng mang theo những gì, kỷ niệm ngày nào sống lại, nỗi nhớ Pleiku mãi trào dâng.

Mười năm sau trong một chuyến đi KonTum, dừng chân lại Pleiku, ghé qua nhà anh, nhưng anh không còn ở đây nữa, được biết anh đang công tác ở một huyện ngoại thành. Bao lần tìm anh trong vô vọng. Tìm để làm gì bây giờ em cũng không trả lời được câu hỏi của chính mình. Còn anh thì sao ? Có bao giờ ngồi nhớ lại những gì đã đi qua trong cuộc đời mình, một lần chợt nhớ về quá khứ..... Dẫu rằng anh có nhớ hay không đi chẳng nữa, trong em vẫn ôm ấp những gì của tuổi học trò trong đó có anh đã cùng em dệt nên kỷ niệm.

Mùa Đông đang đến gần, ngày Giáng Sinh trở lại, mang theo bao kỷ niệm ngày nào của chúng mình. Tuổi học trò đã đi vào quá khứ. Tình yêu ngày nào vẫn sống mãi với thời gian. Anh vẫn còn đó, em vẫn còn đây sau bốn mươi năm vừa gặp lại trong đợt về Nguồn. Tình yêu sống lại và mãi đi theo. Xin Thượng Đế hãy ban cho chúng con kiếp sau có một tình yêu trọn vẹn!

Tháng 10 năm 2012

PM: DIÊN VIÊN